

บทเทศน์วันอาทิตย์

อาทิตย์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา
27 ตุลาคม 2013

บทอ่านบสร 35: 12-14, 16-18 ; 2 ทธ 4: 6-8, 16-18 ; ลก 18: 9-14

พระวรสารสัมพันธ์กับ คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (CCC) 2559, 2613

จุดเน้น เมื่อเรารู้จริงๆ ว่าเราต้องการพระเจ้า เราจะสามารถไว้วางใจพระองค์ และคำภาวนาของเราจะบังเกิดผล

เมื่อนักประวัติศาสตร์เขียนประวัติศาสตร์ของยุคนี้ ลักษณะเด่นประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาน่าจะเป็นความกระหายที่จะรู้จักตนเอง บ่อยครั้งมากที่เราหลายคนถูกหลอกด้วยเมลส์ชนิดต่างๆ ที่ให้ข้อมูลมากมาย ร่วมประชุมปฏิบัติกรอบรม คอร์สโนนคอร์สนี้ หรือประชุมเพื่อช่วยเราให้รู้จักตนเองมากขึ้น หลักพื้นฐานคือ หากเรารู้จักตัวเองดีขึ้น เราก็สามารถรับผิดชอบมากขึ้น สามารถควบคุมชีวิต และจุดมุ่งหมาย (ชะตากรรม) ได้ดีขึ้น อาศัยการตระหนักทั้งด้านเพศหญิง ด้านเพศชาย ความทรงจำที่ลึบไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ที่ปรากฏมีใครรับรองว่า เราจะพัฒนาตนเองได้

นี่มิใช่เป็นวิธีการประเมินความช่วยเหลือที่คนอื่นสามารถช่วยได้ โดยอาศัยการให้คำปรึกษา หรือ จิตวิทยา เพราะพระเยซูเจ้าได้ตรัสว่า "ความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ" (ยน 8:32) และการแสวงหาความจริง บางที่เราทุกคนต้องปฏิบัติ ดังนี้ อย่าแกล้งทำ ยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าราวกับว่าเราเป็นจริงๆ และยอมให้พระองค์เยียวยารักษาชีวิตเรา แต่อ้างแบบปิลาด "ความจริงคืออะไร"

ทั้งชาวฟาริสีและคนเก็บภาษีก็ยินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่ละคนก็แสดงความจริงของตนเอง ในระดับหนึ่ง ชาวฟาริสีวิเคราะหฺตนเองได้ถูกต้อง เขาปฏิบัติตามกฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ อุดมการณ์และจ่ายสิบเปอร์เซ็นต์ตามที่กำหนดตามมาตรฐานชาวยิว ฟาริสีเป็นคนดี เป็นชาวยิวที่ศรัทธา กระนั้นก็ดี ไม่มีอะไรแสดงว่ามีความสัมพันธ์แท้กับพระเจ้า ไม่มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ คำภาวนาเป็นการพูดฝ่ายเดียวมากกว่าการภาวนา เขาเปรียบคนเก็บภาษีต่ำกว่า จนดูเหมือนว่าเขาไม่เข้าใจกฎพื้นฐานที่สุดของลัทธิยิวที่ว่า ต้องสักการะองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ้นสุดจิตใจ เพียงสิ่งเดียวที่เขาสักการะคือ ตนเอง ตรงข้ามคนเก็บภาษีเป็นคนบาปในสายตาของประชาชน และการตีค่าตนเองของเขา (เพราะว่า) เขาเป็นผู้ร่วมมือกับคนต่างชาติใช้กำลังมาควบคุม ถูกเปรียบว่าเป็นขโมยมากดขี่ขูดรีดภาษีจากชาวบ้านธรรมดาๆ (ไปให้คนต่างชาติ) กูโรโซ มาร์ก เคยกล่าวว่า "ผมจะไม่ยอมร่วมสมาคมที่ถือว่าผมเป็นเหมือนสมาชิก" คนเก็บภาษีคนนี้คงร่วมความรู้สึกนั้น เขาจดจำความจริงพื้นฐานที่เราทุกคนต้องจดจำด้วย คือ เราไม่สามารถมีหนทางของเราไปสู่สวรรค์ เราขึ้นอยู่กับพระพรทานของพระเจ้า พระองค์มิได้ติดหนี้เรา กระนั้นก็ดี พระองค์ประทานทุกสิ่งให้เรา คือ ชีวิต ความรัก ความเมตตา

ถ้าเพียงโครงการช่วยตนเองอาจสามารถช่วยเราให้เข้าถึงความจริงนั้น ไม่ว่าเราจะประสบผลสำเร็จในชีวิตเพียงใด ความร่ำรวย หรือ บารมี เมื่อวันหนึ่งที่ต้องพบชีวิตนิรันดร เราจะรู้ว่า เราต้องขึ้นกับพระเจ้าจริงๆ นักบุญเปาโล ธรรมทูตสมัยแรก ได้รู้เรื่องนี้ตลอดชีวิต และเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ท่านรู้ว่าทุกสิ่ง ความสำเร็จทุกอย่าง มาจากพระเจ้า จึงกล่าวว่า "มีแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่เคียงข้าง และประทานกำลังแก่ข้าพเจ้า" (2 ทธ 4:17)

นี่เป็นสัจธรรม (ความจริง) คริสตชนที่มีคุณค่า คิดว่าเราสามารถรอด หรือ เข้าสู่ชีวิตนิรันดร เราต้องละทิ้งตนเอง เราต้องเผชิญความจริงว่า มนุษย์อ่อนแอ จำเป็นต้องไว้วางใจพระเจ้า มีเวลาว่างสำหรับให้พระเจ้าเข้ามาในชีวิตของเราได้ เราจะพบสิ่งดีเมื่อเรายอมให้พระเจ้าเข้ามาครอบครองชีวิตของเรา

พระสังฆราชวีระ อภรณ์รัตน์ แปล

จาก **Homilies** โดย Catholic Diocese of Lansing,
(ตุลาคม – ธันวาคม 2013), หน้า 423-425.